

Liukuovet aukesivat suhisten ja Raimo astui kauppaan sisään. Hän otti pinosta ostoskorin, mutta kuten tapanaan oli, ei päällimmäistä, vaan sen alla olevan. Kaupan hyllyjärjestystä oli juuri muutettu, uudessa järjestyksessä asiakas joutui kävelemään kuin sokkelossa kaikkien hyllyparien läpi, että pääsisi kassalle. Raimo ei pitänyt uudesta järjestyksestä. Raimo suunnisti hedelmäosastoa kohti, tai eihän sitä suunnistamiseksi voinut sanoa, jatkoi vain käytävää pitkin kunnes sellainen sattui tulemaan vastaan. Hyllyt pursusivat erilaisia houkuttimia, mutta Raimon askel oli päättäväisen oloinen, hän oli miettinyt mielessään kauppareissun nopeaksi ”sisään-uloskeissiksi”. Kun Raimon edelliseltä vuosikymmeneltä peräisin oleva valkomusta Niken lenkkitosu astui appelsiinihyllyn kohdalle, nousi pulssi muutamalla lyönnillä saman tien. Hän alkoi kauhomaan appelsiineja läpinäkyviin hedelmäpusseihin. Neljä pussia, kuusi appelsiinia per pussi eli yhteensä kaksikymmentäneljä appelsiinia. Ei yhtään enempää, ei yhtään vähempää. Raimo hivuttautui vaa’an luokse. Hän vilkaisi olkansa yli, ettei ketään kanssa-asiakkaita ollut lähellä ja otti askeleen vasemmalle peittääkseen valvontakameran näkemästä vaakaa. Numerot tanssahtelivat vaa’an elektronisella näytöllä eikä meinanneet ottaa asettuakseen aloilleen, kun Raimo hiukan nosti reunasta jokaisen pussin kohdalla. Lopulta kuului, kun kone alkoi tulostaa viimeistäkin tarralappua ja Raimo huojentui. Kassaneiti kertoi Raimon mielestä tekopirteällä äänellä loppusumman ja kysyi oliko hänellä plussakorttia. Raimo urahti jotain vastaukseksi. Se ei pitänyt sisällään yhtään Suomen kielen, tai minkään muunkaan kielen sanaa, mutta kassaneiti teki oletuksen, ettei Raimolla ollut korttia. Raimo oli sen päättänyt jo vuosia sitten, että rahalla ostokset maksetaan, ei millään pisteillä. Raimo riisui Nikensä ovimatolle ja ripusti kulahtaneen nahkatakkinsa naulaan. Nostaessaan hedelmäpusseja pöydälle, yhden pohja repesi ja appelsiinit tipahtivat lattialle. Raimo ilmaisi ärtymyksensä selkein sanankääntein, kuin pussia syyttäen. Sitten alkoi appelsiinien kuoriminen. Kovettuneet ja kylmästä kankeat sormet ottivat veitsen käteensä ja muutaman viillon ja nopeiden liikkeiden ansiosta kuori irtosi vaivattomasti. Ensimmäiset viisi appelsiinia hän söi itse, loput syötti koirallensa, Hiskille. Kolmannen pussin toisesta appelsiinista löytyi se mitä hän oli etsinyt. Se kultainen lippu kaikkeen aariaan. Pilalle mennyt appelsiini! Se oli vaihtanut väriä ja hajukin oli selkeä, ei voinut erehtyä. Niken pohjat olivat juuri ehtineet palautua normaaleihin muotoihinsa edellisestä käyttökerrastaan, kun Raimo pisti ne taas jalkaansa. Hän asteli takaisin sisälle kauppaan ja sama tekopirteä lukiolaistytty kysyi miten voisi auttaa. Raimo antoi sanojen tulla kohti ja tipahdella hänen suojakuplaansa törmäyksen jäljiltä lattialle. Tytön hymy alkoi muuttua väkinäisemmäksi, kun hiljaisuus, asia jonka kanssa hän pienen asiakaskunnan kaupassa oli lähes sinut, pääsi yllättämään hänet pahemman kerran. Raimo nautti hiljaisuuden jokaisesta millisekunnista, hänellä oli kaikki valttikortit käytettävissään. Viimein hän aloitti: ”Tää appelsiini...”. Tyttö häkeltyi silminnähden. ”Tää appelsiini on pilalla”, Raimo jatkoi ivallinen ilme kasvoillaan. ”Ookkei... no mitä jos herra käy hakemassa toisen vastaavan tilalle tuolta hedelmäosastolta niin mä otan sen pilaantuneen tänne kassalle”, tyttö vastasi ja ojensi kättään hieman arastellen Raimoa kohti. Sitten Raimo hermostui: ”Ei, Ei, Ei. Oisit sanonu että ei meidän kaupassa ole kyllä pilaantuneita tuotteita tai nyt herra on kyllä erehtynyt. PERKELE! Miksi kaikkien täytyy olla niin saatanan positiivisia ja ystävällisiä nykyään. Miksei kukaan voi rehellisesti edes haastaa riitaa niin kuin ennen vanhaan! En hae toista appelsiinia tilalle!!” Raimo paiskasi appelsiinin kaupan lattiaan ja rymistellen harppoi ulos. Vasemman jalan Nike vingahti jokaisella askeleella kotimatalla.